

Bolnik je človek in ne le primer neke bolezni

Dostikrat slišimo in tudi beremo, da je bolnik najvažnejša oseba v bolnišnici. Mar je to res? Ali se ustavimo ob njem vsaj za hip, ali dovolj poskrbimo, da ustrezemo njegovim potrebam in željam?

Bolnik občuti vse močnejše, vse globlje kakor zdrav človek. Mnogo časa ima, da opazuje, razmišlja in si ustvari mnenje o vsem, kar ga obdaja.

Kako prijetno je, če bolnik reče sestri: »Včeraj sem vas pogrešal in vesel sem, da ste zopet tukaj!« Kako nam je ob takem priznanju? Nasmešek in hvaležne besede nas sprelete z zadovoljstvom, da se hitro umaknemo v drugo sobo.

Le kdo od nas se v tujem okolju še ni počutil osamljenega, nemirnega, poln vsega neznanega in z občutkom strahu?

Kako prijetno so nam déle iskrene besede! Ali nam niso morda ravno te vlile novega poguma? Zamislimo si, da moramo nenadoma z letalom na pot, kamorkoli! Vrh tega je to nemara naš prvi polet, prvo srečanje z uslužbenci letalske družbe.

Stewardesa pristopi k nam in reče:

»Rada bi vam obrazložila mehanizem vašega sedeža in drugih naprav, ki jih boste uporabljali med vožnjo. Tule je pepelnik, na drugi strani imate lučko, če boste brali, zadaj na repu letala je pa stranišče in kopalnica. Ob vzletu letalo zaniha, prav tako tudi, ko pristane. Ponoči so luči močnejše, ker jih okrepi motor letala. Zato vas prosim, da se zaradi tega nič ne vznemirjate. Prav rada bom storila za vas vse, kar boste potrebovali. Veseli smo, da potujete z nami. Hvala za zupanje!«

Kaj se ob takim trenutku človek ne bo počutil mnogo bolje in kar nekam varnega visoko v oblakih in megli?

Še mnogo več pozornosti pa potrebuje naš varovanec — bolnik. Posvetimo mu nekaj prijaznih besedi in poučimo ga o najnujnejšem, da se bo laže znašel v novem okolju. Predstavimo se: »Moje ime je X. Y., sem sestra tega oddelka, vaša soba bo št. 10, druga postelja desno; zvonec je zadaj nad posteljo; stranišče, kopalnica sta na koncu hodnika levo. Potrpežljivo mu odgovarjajmo tudi na morebitna vprašanja in damo mu vedeti, da ga razumemo.

»Vem, da je bolnišnica skoraj za vsakega, ki mora biti dalj časa v njej, morda kar neprijetno okolje. Skušali vam bomo kar se da pomagati in ustreči. Zato nas kar pokličite, če bi potrebovali kakšno pomoč. Ne vznemirjajte se, če boste ponoči slišali zamolke korake po hodnikih — od časa do časa gremo pogledat po sobah in se oglasimo tudi tam, kamor nas »kliče« lučka. Resnično nam je do tega, da bi ustregli prošnjam in željam bolnikov.«

»Ali je vse to res tako težko? Ali se je težko nasmehnuti in spregovoriti prijazno besedo z našimi bolniki in si včasih pomagati z zdravim humorjem? Saj se nam za to ni treba prav nič posebej žrtvovati, le malo časa in dobre volje moramo pokazati. Ali smo se kdaj vprašali: »Mar nam je bolnik res gost v bolnišnici ali pa samo mrtva številka in diagnoza bolezni?«